

MOŘSKÁ KOČKA

Uprostřed schodiště seděl kocour a ne a ne se hnout.

Většího kocoura jsem v životě neviděla. Byl velký jako labrador kamaráda Oskara a také stejně černý. V přítmi u venkovního vchodu do sklepa mu oči svítily jako dva žluté neony.

„Ehm... čiči? Smím se tudy protáhnout?“

Ne.

Neřekl zrovna „ne“, ale bylo to na něm prostě znát. Nedřepěl tam pro nic za nic, nebo snad náhodou. Seděl tam, protože tam prostě sedět chtěl. Protože po mně něco chtěl.

Musela jsem do školy. Už tak jsem vyrážela trochu pozdě a vzhledem k tomu, jak fičelo a pršelo, nepojedu na kole moc rychle. Nebude to ani dvakrát příjemná jízda. Navíc jsem neměla chuť vysvětlovat matikářce

Hanne, že jsem přišla na hodinu pozdě podruhé během čtrnácti dní proto, že jsem se neodvážila protáhnout kolem černé kočky.

„Kšáá,“ zasyčela jsem na kocoura. „Tak šup! Zmiz! Sypej!“

Jen rozevřel chřtán a předvedl mi růžový jazyk i řadu bílých zubů, delších a ostřejších než běžné kočičí zuby. Rozhodně také uměl líp syčet než já.

Popostrčila jsem kolo po nájezdu a stoupla na další schod. Teď nás od sebe dělily asi dva metry. Prudce jsem se napřáhla.

„Jdi už!“

Nehnul se ani o milimetr.

Rozhodně nejsem nejodvážnější holka na světě, jenže zrovna v tu chvíli jsem se mnohem víc bála matikářky Hanne než toho kocoura. Zhluboka jsem se nadechla a rozeběhla se co nejrychleji po schodech nahoru. Buď uhne, nebo...

Kocour vyskočil. Nikoli však do strany nebo zpátky, ale přímo proti mně. Vrazil mi do hrudi a já chvíli neviděla nic jiného než jeho černou lesklou srst. Zavrávorala jsem a skutálela se pozadu ze schodů. Skončila jsem dole u vchodu do sklepa a kolo i kočka dopadly na mě. Hlavou jsem se praštila o tvrdý beton a loket si odřela o hrubou zeď. V šoku z kocoura jsem tam zůstala nehnutě ležet. Srdce mi bušilo až v krku. Propaloval mě žlutýma zářivýma očima, drápy mi zarýval do pláštěnky a skrz mikinu pod ní až do holé kůže. Celý

výhled mi vyplňoval černý chlupatý stín a za ním jsem viděla jen olověně šedivé nebe a déšť, který ve velkých studených kapkách dopadal na nás oba.

Kocour pozvedl přední tlapu s vytasenými drápy roztaženými doširoka. U špiček je měl mléčně bílé a blíž ke kořeni šedomodré.

„Ne,“ šeptla jsem. „Nedělej to...“ Ačkoli jsem sama pořádně nechápala, čeho se bojím. Zpola jsem ležela na levé paži, ale snažila jsem se ho odstrčit pravou rukou. Kožich měl mokrý a ztěžklý nejen deštěm. Páchl řasami, mořem a slanou vodou. A já s ním nedokázala hnout ani o píd'.

Šššss.

Bleskově mi sekl prackou do obličeje a já cítila, jak mi zaryl drápy do kůže nad nosem, přímo mezi obočí. Okamžitě mi začala téct krev, řinula se mi po kořeni nosu a musela jsem zamrkat, aby mi nevtekla do oka. Dál jsem tam ležela, ochromená a potlučená, ovšem mořský kocour se přikrčil a já vnímala, jak mi hrubým teplým jazykem drhne čelo.

Olizoval krev z rány, kterou mi sám způsobil.

„Kláro! Tak co je? Přijdeš pozdě!“

Mámin hlas se ozval z pracovny. Zplihle jsem stála v předsíni neschopna slova. Po chvíli vyšla ven.

„Beruško,“ vyděsila se. „Co se ti stalo?“

Zavrtěla jsem hlavou. Chvěla jsem se po celém těle. Hlava mě bolela, rána na čele mě štípala a pálila a já měla dojem, že na sobě stále cítím mokré kočičí tělo a pach řas, soli a krve.

„Kocour,“ zašeptala jsem. „Byl tam... kocour.“

Nepočítala jsem s tím, že mi bude věřit. Představovala jsem si, že mě podrobí křížovému výslechu a prohlásí, že si vymyslím. Protože jak často asi někoho napadne obří černá kočka?

Jenže máma nic z toho neudělala. Jen na mě zírala.

„To ne,“ vypadlo z ní. Nic víc. A pak se rozplakala.

Zřejmě bych měla pár věcí vysvětlit. Moje máma rozhodně nebrečí kvůli každé prkotině. Celkem vzato dost vydrží. Pracuje jako novinářka, je takzvaně na volné noze, protože má vlastní firmu a živí se psaním článků pro všechny noviny, co jí za ně zaplatí. A je jich poměrně dost, protože je dobrá a daří se jí objevovat zajímavé příběhy. Táta s námi už nebydlí, odstěhoval se, když mi bylo pět, takže je máma zvyklá být skoro na všechno sama.

I teď se rychle vzpamatovala a našla kufřík s lékárníčkou. Pustila se do čištění rány na čele i na lokti,

přítom svírala mobil mezi ramenem a uchem a snažila se dovolat doktorce.

„Jste... sedmí... v pořadí,“ ohlásil tichý hlásek kdesi v telefonu. Máma ho prudce zaklapla a došla do kuchyně pro pytlík mražené kukuřice a utěrku.

„Tumáš,“ podala mi to. „Přitiskni si to na tu ránu. Zajedeme tam spolu.“

„Kolo,“ napadlo mě. „Zapomněla jsem si ho zamknout.“

„Na to se vybodni. To je teď fuk. Obleč si suchou mikinu, kdo ví, jak dlouho tam budeme čekat.“

Zase to byla ona. Máma, co má všechno pod kontrolou, máma, co se o mě vždycky postará. Jenže já nemohla zapomenout na její bezmocný povzdech „To ne.“ Ani na výraz v jejím obličejí, než si zase nasadila mateřskou masku.

Musela jsem myslet na to, jak zírala s pusou dokořán, celá pobledlá kolem rtů. Na slzy, které jí vytryskly do očí.

Jako kdyby právě nastal konec světa.

KOČIČÍ HOREČKA

„Tady tohle je na pět dní,“ oznámila lékařka a podala mámě recept na penicilin. „A Kláro... Tu kočku už znovu nepokoušej, ano?“

„Já ji nepokoušela,“ řekla jsem. Hlava mi třestila a z nějakého důvodu mi připadala větší a teplejší než obvykle. Po injekci proti tetanu jsem měla rozbolažené rameno, mezi očima mě pálily a svědily kočičí škrábance. Zdálo se mi naprosto nespravedlivé, že se naše jinak milá doktorka chovala, jako by to celé snad byla moje vina.

„Určitě ne,“ chlácholila mě. „Prozatím se ale raději drž od koček dál.“ Znovu vzhlédla k mámě. „Zavolejte mi, kdyby okolí rány zarudlo, oteklo nebo se na něm vytvořily puchýřky. Nechceme přece, aby dostala nemoc kočičího škrábnutí.“

„Nemoc kočičího škrábnutí?“ zopakovala nevěřičně máma. „Co to je?“

„Mnoho koček přenáší nežádoucí bakterii bartonellu. Je možné ji přenést na člověka, ovšem penicilin by ji měl včas zlikvidovat. Nedělejte si kvůli tomu starosti.“

Já si starosti nedělala, nebo aspoň ne nijak moc. Spíš jsem se bála, že by se to kočičí monstrum mohlo vrátit.

Cestou domů jsme se zastavily nejprve v lékárně v Nádražní ulici a pak v naší nejoblíbenější pizzerii La Luna.

„Hawai se sýrem navíc?“ zeptala se máma.

„Jo,“ souhlasila jsem, přestože mi přišlo trochu zvláštní kupovat si pizzu v poledne. Jenže ze zataženého nebe stále lilo jako z konve a já se cítila po těle malátná jako při silné chřipce. Nevěděla jsem, jestli mi na to pomůže přehnané množství rozteklého sýru, ovšem za pokus to stálo.

O tom, že bych měla jít do školy, nepadlo ani slovo. Máma se chovala tak, jako by bylo jen otázkou času, než mě ta bakterie bartonella skolí, a to i navzdory důkladnému vyčištění ran jódem, lihem a borovou vodou, o penicilinu nemluvě. Když jsme snědly pizzu a sklidily ze stolu, tak jsem si u sebe v pokoji chtěla trochu zahrát

na počítači, máma mě ale místo toho donutila schoulit se s knihou pod prošívanou deku na posteli pro hosty u ní v pracovně. Připadalo mi to moc fajn, o tom žádná, ale získala jsem pocit, že mě chce mít na očích.

Chvíli po třetí hodině odpoledne mi na telefonu připla esemeska. Od Oskara. „Proč jsi nepřišla do školy?“ stálo v ní. Nevěděla jsem, co přesně mám odpovědět, vysvětlovat, že mě škrábla kočka a možná z toho budu nemocná, bylo nějaké složité. Takže jsem nakonec napsala jen „Marodím :(“, přestože to nebyla pravda – alespoň zatím.

V noci se mi o tom kocourovi zdálo. Čekal na mě u vchodu do sklepa, stejně jako ve skutečnosti. Ovšem nenapadl mě a místo toho si jen dlouze a spokojeně protáhl kočičí hřbet a zívł, takže jsem měla možnost spatřit celý jeho chrup. „Teď patříš mně,“ oznámil mi a olízl si tlamu růžovým jazykem. „Mně, mně, mně...“

„Mami?“

„Ano, Klárko?“ Posadila se s trhnutím na posteli. Byla tak bdělá, že jsem si nebyla jistá, jestli vůbec spala.

„Mami, já mám asi horečku...“

Za čelem mi bušilo a měla jsem pocit, jako bych měla paže i nohy vytahané a bezvládné, jako by pořádně nedržely na těle. Světlo z máminy noční lampičky se mi očima zavrtávalo až do mozku. Na chvíli jsem oči zavřela, ale ani to nepomohlo, hned se mi zamotala hlava a já skoro neudržela rovnováhu.

Máma mě posadila na kraj postele a přiložila mi ruku na čelo.

„Úplně hoříš,“ podotkla. „Bolí tě to tady?“

„Jo.“

„Lehni si sem. Zavolám na pohotovost.“

Pohotovostní lékař ale zjevně nevyjížděl jen kvůli tomu, že dvanáctileté holce vyskočila teplota. Ležela jsem v mámině posteli se zavřenýma očima a slyšela, jak se s ním hádá, znělo to vzdáleně a zastřeně, přestože seděla skoro hned vedle mě.

„Jenže ten penicilin nezabírá,“ říkala. „Má vysokou teplotu, přes čtyřicet stupňů!“

Na chvíli mě přemohla dřímota. Krásně to tam vonělo čerstvě vypraným povlečením, mámou a jejím šamponem, cítila jsem čistotu a bezpečí, ale stejně jsem se neodvážila úplně usnout. Ta kočka tam pořád byla, cítila jsem to. Čekala na mě ve snu.

„Chceš se napít vody?“

„Ne, díky...“ V krku mě pánilo a bolelo, takže se mi nechtělo jím něco prolévat, přestože jsem měla docela žízeň.

„Asi by ses měla něčeho napít. Dala by sis kolu? Šťávu?“

„Třeba lok šťávy.“

Donesla mi ji, načež se znovu odebrala do kuchyně a já slyšela, že si staví vodu na kávu. Vzala si s sebou mobilní telefon a někomu zavolala.

„Tady Milla Asková. Promiňte, že volám tak pozdě, ale bezpodmínečně potřebuju mluvit se svou sestrou...“

Načež zavřela dveře, takže jsem zbytek neslyšela. I přes horečnaté blouznění mě to překvapilo. Samozřejmě jsem věděla, že má máma starší sestru, nikdy jsem se s ní však nesetkala. A vůbec jsem nechápala, proč se jí máma snaží dovolat ve dvě hodiny ráno. Pracuje snad jako lékařka? Ne, najednou jsem si vzpomněla, že se teta Isa živí jako výtvarnice. Jednou jsme ve výloze obchodu viděly obrázky s kachnami, které vypadaly jako živé. Na velké ceduli stálo „Design Isa Asková“ a ty obrázky byly drahé jako pes. „Taky se jmenuje Asková,“ prohodila jsem a ukázala na ceduli. Tehdy jsem byla menší, bylo mi asi osm nebo devět let. „To proto, že je to tvoje teta,“ pravila máma. Obrázky si nicméně nekoupila, a když jsem se zeptala, zda bychom tetu Isu nemohly někdy navštívit, utrouсила máma jen něco ve smyslu, že bydlí „hodně daleko na venkově“, jako kdyby snad bydlela ve Vnějších Mongolsku, kam se člověk dostane jen se psím spřežením nebo vrtulníkem.

Víc jsem toho o tetě nevěděla. Tak proč teď je „absolutně nutné“ se jí dovolat?

Znaveně jsem zavřela oči a vlastně se o tom neodvažovala spekulovat. Ve tmě za očními víčky jsem slyšela mňoukat kočku. Moje, moje, moje... Znovu jsem oči otevřela. Dokonce si myslím, že jsem si trochu poplakala, hlavně proto, že jsem si připadala strašně unavená a přesto si už netroufala usnout.

Máma za zavřenými dveřmi do kuchyně zlostně zvýšila hlas. Stále jsem nerozuměla každému slovu, ale zaslechla jsem nutné a život mojí dcery.

Život mojí dcery? Srdce mi poskočilo. Myslí si, že umírám? Na nebezpečné bakterie neumírají zdaleka jen vetché stařenky v pečovatelském domě.

„Mami?“ zavolala jsem. Jenže mě přes zavřené dveře neslyšela a určitě se taky soustředila na hádku po telefonu.

Posadila jsem se. Buch. Mezi oči mě praštilo kladivo, přímo doprostřed toho kočičího škrábance. Zanaříkala jsem. Hrozně moc to bolelo a ne a ne to přestat.

„Mami?“

Zvedla jsem se. Dveře do kuchyně se mi zdály několik kilometrů daleko, nakonec jsem se k nim však dobelhala.

„... to asi budu muset,“ řekla máma. „Stejně prostě nepochopím, jak někdo může být takhle lhostejný, když...“

Vtom mě zahlédla.

„Ale no tak, beruško moje. Posad' se, než se mi tu skácíš.“ Rychle se odvrátila, jenže já to viděla. Plakala. Zase.

Mámy nemají brečet. Mají být dospělé a silné a starat se o svoje děti. Jak jsem říkala, zrovna dvakrát odvázná nejsem a už vůbec ne tolik jako Oskar, ale myslím si, že i Oskar by teď měl na mém místě nahnáno.

„Nadiktujte mi její adresu,“ prohlásila máma úsečně. „Zbytek už si stejně budu muset zařídit sama.“ Roztržitě si do bločku na dveřích lednice naškrábala několik písmen a stroze se rozloučila s člověkem na druhém konci. Když se znovu otočila na mě, tak už měla slzy setřené a maminkovsky se na mě usmívala.

„Beruško, vyrazíme na výlet. Myslíš, že to zvládneš?“

